

Книгата на Даниил — Осемдесет и осем

Разкриване на фалшивия късен дъжд: пророческото пътуване, започващо от 11 септември 2001 г.

Jeff Pippenger
2024-02-21

Изпитателният процес, който започва, когато ангелът слиза, е представен чрез изпитанието дали да се вземе книгата от ръката на ангела и да се изяде. Онези, които избраха да изядат вестта, след това бяха предназначени за разочарование, при което групата, отказала да я изяде, бе оставена назад. Малката книга, която трябваше да бъде изядена, представляваше „увеличаване на знанието“ относно вестта, която първо бе разпечатана „във времето на края“ — било през 1798, било през 1989 г. — а след това по-късно бе формализирана във вест, която щеше да държи тогава живото поколение отговорно пред светлината на увеличеното знание. И в двете истории, щом пророчеството за исляма се изпълни, тогава вестта, която трябваше да бъде изядена в ръката на ангела, или бе приета, или бе отхвърлена. Ако вестта, представена от книгата, бъде отхвърлена, онези, които правят това, и все пак се стремят да поддържат изповедта, че все още са Божиите избрани, са принудени да произведат фалшива вест за късния дъжд.

На 11 септември 2001 г. миналите бунтове на поколенията в адвентизма отново бяха превърнати в изпитни въпроси. Втора глава на Авакум посочва спор, който възниква в представената там пророческа история, и който е паралелна пророческа линия на притчата за десетте девици. Когато стражът попита какво да отговори в историята на притчата за десетте девици, му бе заповядано да „запише видението и да го направи ясно върху плочи“. Стражите в милеритската история създадоха картата от 1843 г. през 1842 г. и нейното изработване се превърна в белег. Именно „видението“ от Авакум 2, което беше направено ясно върху плочи, трябваше да проговори в края.

Малко след 11 септември 2001 г. онези, които разпознаха действието на исляма от третото горко, бяха водени да се върнат към „старите пътеки“ на Еремия и да ходят в тях. Тези „стари пътеки“ посочиха, че трите горко от Откровение, глава осма, стих тринадесет, представляват пророческата роля на исляма. Непосредствено след това Future for America започна да възпроизвежда двете карти от Авакум, глава втора; в същия този момент от паралелната история на милеритите двете карти бяха изложени като пътен знак, което бе представено чрез изработването на картата от 1843 г. през 1842 г.

„През май 1842 г. в Бостън, [Масачузетс], бе свикана Генерална конференция. При откриването на това събрание братята Чарлз Фич и Аполос Хейл от Хавърхил представиха изобразителните пророчества на Даниил и Йоан, които бяха нарисували върху платно, заедно с пророческите числа, показващи тяхното изпълнение. Брат Фич, обяснявайки по своята карта пред Конференцията, каза, че докато изследвал тези пророчества, си помислил, че ако успее да изработи нещо подобно на представеното тук,

това би опростило темата и би му улеснило представянето ѝ пред слушатели. Тук имаше повече светлина по пътеката ни. Тези братя бяха вършили онова, което Господ бе показал на Авакум във видението му 2468 години по-рано, казвайки: „Запиши видението и го направи явно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време.“ Авакум 2:2.“

„След известно обсъждане по въпроса единодушно бе гласувано да се литографира триста екземпляра, подобни на този, което скоро бе осъществено. Те бяха наречени „картите от '43 година“. Това беше една много важна конференция.“ *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

„Единното свидетелство на проповедниците и изданията на Второто пришествие, когато стояха върху „първоначалната вяра“, беше, че публикуването на схемата е изпълнение на Авакум 2:2, 3. Ако схемата е била предмет на пророчество (а онези, които го отричат, напускат първоначалната вяра), тогава следва, че 457 г. пр. Хр. е годината, от която трябва да се датират 2300-те дни. Необходимо беше 1843 да бъде първото публикувано време, за да може „видението“ да „се забави“, или да има време на забавяне, през което девическата дружина трябваше да дреме и да спи по великия въпрос за времето, тъкмо преди да бъде събудена от Среднощния вик.“ Джеймс Уайт, *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Volume I, Number 2.

„И тъй, нашата история показва, че е имало стотици, които са поучавали от същите хронологични схеми, както и Уилям Милър, и всички от един и същ дух. Тогава единството на вестта беше съсредоточено върху една и съща тема — идването на Господ Исус в определено време, 1844 година.“ *Joseph Bates, Early SDA Pamphlets*, 17.

Препечатването на картите от 1843 и 1850 г. в непосредствената история след 11 септември 2001 г. беше също толкова изпълнение на Авакум, глава втора, колкото и публикуването на картата от 1843 г. през 1842 г. Изготвянето на таблиците е част от повествованието на Авакум, глава втора, и то трябваше да се случи. На 11 септември 2001 г. бунтът от 1863 г. отново беше повторен от онези лаодикийски адвентисти, които отказаха да се върнат към „старите пътеки“ на Еремия.

„Врагът се стреми да отклони умовете на нашите братя и сестри от делото по приготвянето на народ, който да устои в тези последни дни. Неговите софизми са предназначени да отвеждат умовете далеч от опасностите и задълженията на настоящия час. Те оценяват като маловажна светлината, която Христос дойде от небето да даде на Йоан за Своя народ. Те учат, че събитията, които са непосредствено пред нас, не са достатъчно важни, за да им се отдаде особено внимание. Те обезсилват истината от небесен произход и ограбват Божия народ от неговата минала опитност, като му дават вместо това лъжлива наука. „Тъй казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него.“ [Jeremiah 6:16.]“

„Нека никой не се стреми да изтръгне основите на нашата вяра — основите, които бяха положени в началото на нашето дело чрез молитвено изучаване на Словото и чрез откровение. Върху тези основи ние градим вече повече от петдесет години. Хората

могат да си въобразяват, че са намерили нов път, че могат да положат по-здрава основа от онази, която вече е положена; но това е голяма измама. „Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена.“ [1 Коринтяни 3:11.] В миналото мнозина са се заемали да изградят нова вяра, да установят нови принципи; но колко дълго устоя тяхната постройка? Скоро падна; защото не беше основана върху Канарата.“ Свидетелства, том 8, 296, 297.

Йеремия посочва, че да се ходи по „старите пътеки“ означава да се намери „покой“, а покоят е „късният дъжд“, който започна, когато народите се разгневиха на 11 септември 2001 година, когато рухнаха големите сгради на Ню Йорк. Онези, които тогава приеха вестта, станаха стражите на Авакум, които трябваше да „запишат видението и да го изложат ясно“. Йеремия посочва същите тези стражи по времето на „покоя“, който е „късният дъжд“.

Така казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те рекоха: Няма да ходим по него. Поставих още и стражи над вас, казвайки: Слушайте звука на тръбата. Но те рекоха: Няма да слушаме. Еремия 6:16, 17.

Тръбата, която те трябваше да надует, е шестата тръба на второто горко в милеритската история, а в последните дни тя е седмата тръба на третото горко. Стражите на Авакум, които са стражите на Еремия, възвестяват предупредителна вест, която при бунта от 1888 година беше отхвърлена. Шестата тръба, която беше отхвърлена през 1888 година, беше вестта към Лаодикия.

„Вестта, дадена ни чрез А. Т. Jones и Е. J. Waggoner, е Божията вест към Лаодикийската църква, и горко на всеки, който изповядва, че вярва истината, а въпреки това не отразява към другите дадените от Бога лъчи.“ The 1888 Materials, 1053.

Вестта на седмата тръба от 1888 г. бе най-напред възвестена на Лаодикия през 1856 г., а след това лаодикийската вест бе поставена в контекста на нарастващата светлина на „седемте времена“. На 11 септември 2001 г. призивът да се върнем към древните пътища на Еремия и да ходим в тях с цел да получим вестта на късния дъжд, включваше предупредителната вест на седмата тръба, която е представена като вестта към Лаодикия, и „седемте времена“, които са символът на основите.

„Лъжата“, посочена от пророчеството, която поражда силната заблуда в писанията на Павел, бе въведена в третото поколение на лаодикийския адвентизъм през 1931 година, шестнадесет години след смъртта на пророчицата. „Лъжата“, която навлезе в третото поколение, е пророчески локализирана в периода, представен като „жените, които плачат за Тамуз“, и следователно е свързана с фалшивата вест за късния дъжд.

Трябва да се разберат подробностите за това как е била разпространявана „лъжата“, както и пророческата роля на „лъжата“ в пророчеството за последното време. Презрителните мъже, които управляват Ерусалим във времето на късния дъжд, което е времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, създадоха фалшива вест за късния дъжд в третото поколение на адвентизма, представена чрез „жените, които плачат за Тамуз“ в осмата глава

на Езекиил. Тяхната фалшива вест за късния дъжд е представена от Езекиил също и като фалшива основа, фалшива защитна стена и фалшива вест за мир и безопасност.

Не сте ли видели суетно видение и не сте ли изrekli лъжливо прорицание, като казвате: Господ казва, макар че аз не съм говорил? Затова така казва Господ Бог: Понеже говорите суета и виждате лъжи, ето, аз съм против вас, казва Господ Бог. И ръката ми ще бъде против пророците, които виждат суета и предсказват лъжа; те няма да бъдат в събранието на моя народ, нито ще бъдат записани в списъка на Израилевия дом, нито ще влязат в Израилевата земя; и ще познаете, че аз съм Господ Бог. Понеже, да, понеже са заблуждавали моя народ, казвайки: Мир; а мир нямаше; и един издигаше стена, и ето, други я измазваха с неукрепен хоросан, кажи на онези, които я измазват с неукрепен хоросан, че тя ще падне: ще има пороен дъжд; и вие, о големи градови зърна, ще паднете; и бурен вятър ще я разкъса. Ето, когато стената падне, няма ли да ви се каже: Къде е измазката, с която я измазахте? Затова така казва Господ Бог: Ще я разкъсам с бурен вятър в яростта си; и ще има пороен дъжд в гнева ми, и големи градови зърна в яростта ми, за да я погълнат. Така ще съборя стената, която измазахте с неукрепен хоросан, и ще я поваля до земята, така че основите ѝ да се открият; и тя ще падне, и вие ще загинете сред нея; и ще познаете, че аз съм Господ. Така ще извърша гнева си върху стената и върху онези, които я измазаха с неукрепен хоросан; и ще ви кажа: Няма я вече стената, нито онези, които я измазаха; сиреч, Израилевите пророци, които пророкуват за Ерусалим и виждат за него видения на мир, а мир няма, казва Господ Бог. Езекиил 13:7–16.

Лъжата и неистините, под които се укриват присмивателните мъже в Йерусалим в Исая, глави двадесет и осма и двадесет и девета, в крайна сметка биват осъдени и унищожени от „преливащия бич“.

И съда ще приложи към отвеса, и правдата към отвесната мярка; и градът ще помете убежището на лъжата, и водите ще прелеят скривалището. И вашият завет със смъртта ще бъде отменен, и вашето съглашение с ада няма да устои; когато преминаващият потопяващ бич мине, тогава ще бъдете стъпкани от него. Исая 28:17, 18.

„Преливащият бич“ на Исая е „проливният дъжд“ на Езекиил, който се докарва върху онези, които са „гадали лъжи“, като са представяли „суетно видение“ и са заявявали: „тъй казва Господ“, „въпреки че“ Господ „не бе говорил“. „Лъжата“, под която древните мъже се укриват, е представена като нещо, за което те твърдят, че Господ е говорил; следователно тя е „лъжа“ относно Божието Слово. Или са определили като заблуда някое учение от Божието Слово, или погрешно са заявили, че Бог е направлявал тяхното разбиране (Бог бе говорил) относно някое библийско учение.

„Лъжата“, която се появи през 1931 година, беше твърдението, че сестра Уайт е одобрила лъжливия възглед за „ежедневната“ в книгата на Даниил. Лъжливият възглед, че „ежедневната“ представлява Христовото служение в светилището, се основаваше върху една „лъжа“, която твърдеше, че през 1910 година Елън Уайт е уведомила А. Г. Даниълс, че възгледът на него и Прескът, според който „ежедневната“ представлява Христовото

служение в светилището, всъщност е правилен, въпреки нейните преки писмени думи в противен смисъл.

Фалшивото разбиране за „ежедневната“, което тогава (1931) бе утвърдено в лаодикийския адвентизъм, се превърна в богословската основа, използвана за изграждането на една вест, която Езекиил описва като „мир и безопасност“. Различните доводи, употребявани за поддържане на тази фалшива основа, са различните фалшиви монети и скъпоценности, които Милър видя в съня си. До края на съня му първоначалните му скъпоценности са напълно покрити с фалшификати и боклук, а боклукът и фалшивите скъпоценности и монети представляват вестта, която се основаваше върху тяхната основополагаща заблуда, че „ежедневната“ представлява Христовото служение в светилището.

В пасажа на Езекиил боклукът и фалшивите скъпоценности са представени като „стена“, изградена с хоросан, толкова слаб, че не може да устои под напора на „бурния вятър“ или на „поройния дъжд“.

Непокорният пророк от Юда, който изобличи Йероваам, в крайна сметка умря между „магаре“ и „лъв“. Лъвът представлява Вавилон, а магарето представлява исляма. Двете учения, които лаодикийският адвентизъм не може да види и които са представени чрез смъртта на непокорния пророк, са вестта за папството (лъвът) и вестта за исляма от третото горко (магарето).

Езекиилевият „бурен вятър“ е символ на Исаиевия „суров вятър, който бива възпиран“ в „деня на източния вятър“ в двадесет и седма глава. Езекиилевият „бурен вятър“ е също и „четирите ветрове“ от седма глава на Откровение, които се задържат, докато Божиите слуги бъдат запечатани. Езекиилевият „бурен вятър“ е и неговата вест от „четирите ветрове“ в тридесет и седма глава, която оживотворява мъртвите сухи кости като могъща войска. Езекиилевият „бурен вятър“, който събаря „стената, измазана с кал без плява“, е вестта на късния дъжд на третото Горко.

„Преливащият дъжд“ на Езекил е символ на папството, и по-конкретно е символ на периода на кризата на неделния закон, която започва с предстоящия неделен закон в Съединените щати. Непокорният пророк от Юда, който умря между магарето и лъва, представлява смъртта на лаодикийския адвентизъм, която настъпва между 11 септември 2001 г., при пристигането на магарето (третото горко), и предстоящия неделен закон (лъва). Смъртта на лаодикийския адвентизъм настъпва по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което започна, когато народите се разгневиха, но бяха възпирани на 11 септември 2001 г., и завършва при предстоящия неделен закон. Тяхната смърт, както е онагледена от непокорния пророк, настъпва, защото те се върнаха към методологията на отстъпническия протестантизъм, макар че им беше пряко наредено никога да не се връщат в „събранието на присмивателите“.

Тяхната смърт настъпва в историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Щом Божият народ бъде запечатан, ангелите-изтребители започват своето дело. От 11 септември 2001 година до скоро предстоящия неделен закон съдът над живите се

извършва в Божията църква, защото съдът започва в Ерусалим и започва със старите мъже, които трябваше да бъдат пазители на народа, но които бяха изоставили своите отговорности през четири поколения. Онези, които получават печата в този период, са знамето, което се издига пред народите. Те биват запечатани преди скоро предстоящия неделен закон, защото единственият начин другото Божие стадо да бъде предупредено е, като види мъже и жени в кризата на неделния закон, които имат Божия печат.

„Делото на Светия Дух е да изобличи света за грях, за правда и за съд. Светът може да бъде предупреден само когато види онези, които вярват в истината, осветени чрез истината, да действат според възвишени и святи принципи, като показват в един висок, възвишен смисъл разграничителната линия между онези, които пазят Божиите заповеди, и онези, които ги тъпчат с нозете си. Освещението чрез Духа подчертава разликата между онези, които имат Божия печат, и онези, които спазват един фалшив ден за почивка. Когато дойде изпитът, ясно ще се покаже какъв е белегът на звяра. Това е спазването на неделята. Онези, които, след като са чули истината, продължават да смятат този ден за свят, носят белега на човека на греха, който помисли да промени времена и закони.“ Bible Training School, December 1, 1903.

Смъртта на лаодикийския адвентизъм се извършва през историята на късния дъжд, който започна да ръси на 11 септември 2001 г. и се излива без мярка при скоро настъпващия неделен закон, когато Бог е установил и след това издига като знаме един народ, който е бил запечатан за вечността.

В онзи период от време онези в лаодикийския адвентизъм, които се подготвят за и ще приемат белега на звяра, са представени от двадесет и петимата мъже, покланящи се на слънцето в осмата глава на Езекиил. Те са онези, които са приели лъжливата вест на Езекиил за „мир и безопасност“, която представлява фалшификат на истинската вест на късния дъжд, прогласявана в тази история от истинските стражи. Основата на тази лъжлива вест за късния дъжд е отъждествяването, че „ежедневната“ в книгата на Даниил е символ на Христос, когато в действителност тя е символ на Сатана. Тази лъжлива основополагаща вяра е учението, което „присмивателните мъже, които управляват люде на Ерусалим“, използват, за да издигнат своята незамазана стена.

Отъждествяването на „ежедневната“, като символ на Христос, исторически бе наложено чрез една „лъжа“ през 1931 г. Оттогава нататък бе издигната неизмазаната стена от фалшиви монети и скъпоценни камъни. Тази „стена“ е определена да падне, когато дойде човекът с четката за прах, за да очисти напълно Своя харман. Това очистване се извършва в пророческия период на историята между „бурния вятър“ (магарето от 11 септември 2001 г.) и „проливните дъждове“ (лъва на скоро идващия неделен закон). В тази история непокорният пророк е убит и погребан в гроба на лъжепророка от Ветил. Сестра Уайт определя „стената“ в пророчеството като Божия закон.

„Тук пророкът описва един народ, който във време на всеобщо отстъпление от истината и правдата се стреми да възстанови принципите, които са основата на Божието царство. Те са поправящи пролома, причинен в Божия закон — стената, която Той е поставил

около Своите избрани за тяхна защита и чието послушание към предписанията на справедливостта, истината и чистотата трябва да бъде тяхна непрестанна закрила.

„С думи с недвусмислено значение пророкът посочва специфичното дело на този остатъчен народ, който гради стената. „Ако въздържиш ногата си в събота, за да не вършиш своето удоволствие в Моя свят ден, и наречеш съботата наслада, светия ден Господен — почтен; и ако Го почиташ, като не вършиш своите пътища, нито търсиш своето удоволствие, нито говориш своите думи, тогава ще се наслаждаваш в Господа; и Аз ще те възкача на земните височини и ще те храня с наследството на баща ти Яков; защото устата Господни изговориха това.“ Исаия 58:13, 14.“ Пророци и царе, 678.

Началото на четвъртото поколение на адвентизма е белязано от публикуването на една книга, както беше и началото на третото поколение. Третото поколение започна с публикуването на книгата на W. W. Prescott, *The Doctrine of Christ*, а това поколение завърши с публикуването на *Questions on Doctrine*. *The Doctrine of Christ* представи едно евангелие, което съзнателно беше лишено от милеритската пророческа вест. *Questions on Doctrine* представи едно евангелие, което отричаше делото на освещението, извършвано от Христос. *The Doctrine of Christ* премахна светлината на видението (chazon) за пророческата история, а *Questions on Doctrine* премахна светлината на видението (Mareh) за „явяването“ на Христос.

Между тези две книги бе развита лъжливата вест за късния дъжд, представена от „жените, които плачат за Тамуз“. Именно в тази история бе прокарвана „лъжата от 1931 година“. Това трето поколение (мерзост) е представено също и чрез компромиса на третата църква — Пергам. Символът на компромиса в третата църква обозначава делото на търсене на акредитация от светските институции, които налагаха правила за богословието и правила за медицината. Именно в третото поколение бе осъществен компромисът с истината, който включваше въвеждането и подчертаването на употребата на Библии, преведени от повредени ръкописи.

През 1957 г. книгата *Questions on Doctrine* представляваше капитулация по отношение на първостепенната истина на евангелието. Тази истина е, че Исус умря, за да ни спаси „от“ греха, но не умря, за да ни спаси „в“ греха. Католическото и отстъпническо протестантско учение, че човек не може да бъде послушен на Божието Слово, е вечният аргумент на Сатана. Човек може и трябва да бъде послушен на Божието Слово, дори ако Сатана твърди, че „никак няма да умрете“. Падналото отстъпническо протестантско становище, че хората не могат да победят греха и следователно не могат да бъдат послушни на Божия закон, докато Исус магически не ги преобрази в послушни работи при Своето второ пришествие, бе включено в ученията на книгата *Questions on Doctrine*.

През 1957 г. започна четвъртото поколение на лаодикийския адвентизъм и неговата незакалена стена (законът) бе установена, като по този начин бе осигурена логиката, която ще позволи на двадесет и петимата древни мъже да се поклонят на слънцето при завършека на времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Тази незакалена стена, която е вярването, че спазването на Божия закон е невъзможно, бива пометена, когато

„стената“ на разделението между Църква и държава бъде премахната, при скоро идващия неделен закон. Неделният закон е преливащият порой или, както го изразява Исаия, той е препълващият бич, и този потоп започва при скоро идващия неделен закон в Съединените щати.

При неделния закон в Съединените щати врагът (папата) нахлува „като потоп“ („преливащият бич“), и именно тогава „знамето“ се издига против него. Именно тогава „неизмазаната стена“, която лаодикийският адвентизъм издигна върху погрешното приложение на „всекидневната“, бива пометена.

Според делата им, така ще отплати: ярост на противниците Си, въздаяние на враговете Си; на островите ще въздаде отплата. И ще се боят от името на Господа от запад, и от славата Му — от изтока на слънцето. Когато врагът нахлуе като потоп, Духът Господен ще издигне знаме против него. И Изкупителят ще дойде в Сион и при онези от Яков, които се отвръщат от престъпление, казва Господ. А що се отнася до Мене, това е Моят завет с тях, казва Господ: Моят Дух, Който е върху тебе, и Моите думи, които положих в устата ти, няма да се отмахнат от устата ти, нито от устата на потомството ти, нито от устата на потомството на твоето потомство, казва Господ, отсега и довека. Стани, светни; защото дойде твоята светлина, и славата на Господа изгря над тебе. Защото, ето, тъмнина ще покрие земята и мрак — народите; а над тебе ще изгрее Господ, и славата Му ще се яви над тебе. И народите ще дойдат при твоята светлина, и царете — при блясъка на твоя изгрев. Исаия 59:18–60:3.

Езичниците идват към светлината, когато Божията слава е върху Неговия народ, и това се случва, когато врагът нахлуе като порой. Когато този враг нахлуе, Бог издига знаме (знаменосен знак) против него. Славата Господня, която е върху онези хора, към които езичниците откликват, е Неговият характер, а Неговият характер не греши. Лъжливо е посланието за мир и безопасност, което учи, че мъже и жени не могат да победят греха. Това послание е една фалшива вест за късния дъжд, която се прогласява по времето на истинската вест за късния дъжд, настъпила на 11 септември 2001 година. Това лъжливо послание е лъжлива вест относно Божия закон, който е „стената“. Тази лъжлива доктрина е представена в книгата Questions on Doctrine, която отбеляза настъпването на четвъртото и последно поколение на лаодикийския адвентизъм.

На 11 септември 2001 г. четирите бунта на лаодикийския адвентизъм пристигнаха, за да изпитат онова последно поколение с греховете на бащите им. На тази дата Бог насочи Своя народ да се върне към древните пътеки на Еремия, за да разберат и приемат основополагащата вест, представена като бисерите на Милър. Ако стореха това, щяха да намерят късния дъжд, който Еремия нарече „покой“. Призивът за връщане към древните пътеки беше повторение на изпитанието, което породил бунта от 1863 г.

На 11 септември 2001 г., който е Исайевият „ден на изтока и лютия вятър“, трябваше да бъде изпята „песента на лозето“ от онези, които в Откровение, глава четиринадесета, стих три, а също и в глава петнадесета, стих три, пеят песента на Моисей и на Агнето. Тази песен е лаодикийската вест, която посочва, че тогава бившият избран народ е бил отминаван,

понеже тогава Бог беше в процес на предаване на Своето лозе на мъже и жени, които щяха да принесат предвидените плодове на лозето. Тази вест за лозето е вестта към Лаодикия, която беше вестта, представена от Джоунс и Уагонър при бунта от 1888 година.

На 11 септември 2001 г. започна късният дъжд, а в спора от втора глава на Авакум се разпознава една класа, която представи вестта на двете плочи, защото тя се бе върнала към древните пътеки на Еремия и приемаше „отдых и освежаване“, за които Исаия посочва, че се донасят върху онези, чиято методология е „ред върху ред“. Спорът, в който те бяха въввлечени, бе в противопоставяне на една фалшива вест за късния дъжд, представена чрез „жените, които плачеха за Таммуз“, която насърчаваше спящия лаодикийски народ с вест за мир и безопасност.

Вестта за мир и безопасност твърди, че е невъзможно за мъже и жени да не съгрешават, и следователно Бог може и ще ги оправдае само „в“ техните грехове. Присмивателните мъже твърдят, че тяхната вест за мир и безопасност е истинската вест за оправдание чрез вяра, която Джоунс и Уагонер са представили, но тя изпуска истината, че когото Бог оправдава, него и освещава; защото Бог не умря, за да спаси хората в техните грехове, а от техните грехове.

11 септември 2001 г. отбеляза началото на периода на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, който завършва с това, че една класа получава Божия печат, представена от онези, които въздишат и плачат за мерзостите в църквата и в земята, а друга класа е обърнала гърба си към храма, където се извършва последното дело на третия ангел, и те се покланят на слънцето. Историята на милеритите онагледява историята на движението на третия ангел, и по този начин кулминацията е свързана с вестта на късния дъжд и с опитността, която тя произвежда у онези, които избират да ядат.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Нежеланието да се изоставят предубедени мнения и да се приеме тази истина лежеше в основата на голяма част от противопоставянето, проявено в Минеаполис срещу Господната вест чрез братя Уагонър и Джоунс. Като възбуди това противопоставяне, Сатана успя в голяма степен да задържи далеч от нашия народ особената сила на Светия Дух, която Бог копнееше да им даде. Врагът им попречи да получат онази дееспособност, която би могла да бъде тяхна при отнасянето на истината към света, както апостолите я проповядваха след деня на Петдесетница. Светлината, която трябва да озари цялата земя със славата си, беше възпрепятствана и чрез действията на нашите собствени братя в голяма степен е била държана далеч от света.“ Избрани вести, книга 1, 235.